

На початку 2015 року обірвалося життя відомого українського мовознавця Євгена Степановича Отіна. Не стало людини, ученого, мудрого порадника і наставника. Зі скорботою і щемом у серці усвідомлюємо безповоротну втрату для української науки й освіти цієї багатогранної особистості, одного з найвідоміших науковців нашого часу, прекрасного викладача, доброго товариша.

Народився Євген Степанович 1932 р. у Дніпропетровську. Вищу освіту здобув у рідному місті, закінчивши 1954 р. історико-філологічний факультет Дніпропетровського університету. Свій трудовий шлях розпочав із учителювання. Упродовж 1954–1956 рр. викладав російську мову та літературу в далекому Казахстані — у Мамлотовській середній школі ім. М. Горького. Згодом повернувся в Україну, продовживши роботу вчителем у м. Жданові (тепер — Маріуполь). Очевидно, саме тоді Є. С. Отін і зацікавився мовознавчою наукою, що спонукало його 1957 р. вступити до заочної аспірантури Московського обласного педінституту ім. Н. К. Крупської. Після її закінчення доля пов'язала Євгена Степановича з Донецьким педагогічним інститутом (тепер — Донецький національний університет), у якому з 1961 р. він розпочав свою професійну діяльність на посаді асистента кафедри російської мови, дійшовши до професора університету. У 1963 р. захистив кандидатську дисертацію з історичного синтаксису російської мови.

Подальші наукові пошуки Євгена Степановича пов'язані з роботою над докторською дисертацією «Гідронімія південно-східної України», яку він захистив 1974 р. Це була перша докторська дисертація з гідронімії в тодішньому СРСР. З того часу Є. С. Отін успішно поєднував наукову роботу з викладацькою та адміністративною діяльністю. З 1977 р. він завідувач кафедри загального мовознавства та історії мови, з 1986 р. — декан філологічного факультету Донецького університету.

Є. С. Отін — автор 350 праць, присвячених проблемам загального мовознавства, української, російської, тюркської, грецької ономастики, етимології, історії української та російської мов, стилістики. Серед наукових зацікавлень ученого чільне місце посідає ономастика, про що свідчать такі його фундаментальні праці: «Гідроніми Східної України» (К., 1977), «Топонимия приазовских греков: Историко-этимологический словарь географических названий. — Изд. 2-е, испр. и дополн.» (Донецк, 2002), «Словарь коннотативных собственных имен» (два видання: Донецьк, 2004; М., 2006), «Гидронимия Дона: монография в 2-х т.: Т. 1 : Верхний и Средний Дон (Донецк, 2011). Т. 2 : Нижний Дон (Донецк, 2013)», «Топонимия Донетчины» (Донецк, 2013).

Любов до ономастики Є. С. Отін прищепив багатьом своїм учням, які створили під його керівництвом Донецьку ономастичну школу. Проте учнями Євгена Степановича вважають себе не лише ономасти, але й фахівці з етимології, історії української та російської мов. Під його керівництвом захищено 42 кандидатські й 3 докторські дисертації. Організаторський талант Є. С. Отіна, крім завідування кафедрою й перебування на посаді декана філологічного факультету, виявився і в інших сферах діяльності. Він був відповідальним редактором збірників наукових праць «Вісник Донецького національного університету. Серія. Б. Гуманітарні науки» і «Восточноукраинский лингвистический сборник», наукового журналу «Логос ономастики», головою спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських дисертацій.

Вагомий внесок Є. С. Отіна в розвиток української, а також російської науки й освіти гідно відзначений. Він відмінник народної освіти УРСР, академік АН вищої школи АН України, заслужений професор Донецького національного університету, заслужений діяч науки і техніки України, дійсний член Петровської академії наук і мистецтв у Санкт-Петербурзі. Нагороджений медаллю «За заслуги в галузі освіти і педагогічної науки» ім. А. С. Макаренка та медаллю О. С. Пушкіна «За большие заслуги в распространении русского языка» Міжнародної асоціації викладачів російської мови й літератури. Ім'я Є. С. Отіна відоме й за кордоном. Свідчення цього — визнання вченого Міжнародним біографічним центром Кембриджа (Великобританія), який двічі присвоював йому звання «Людина року» (1992, 1998 рр.).

Кажуть, людина не зникає безслідно. Вона залишає після себе непроминувий слід своєї праці, добре ім'я. Світла пам'ять про Євгена Степановича Отіна не згасне в душах усіх, хто його знав, любив і шанував.